

ДЕВНИ ПЕРИ

Превод от английски език
Милена Илиева

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Noble Prince*

Copyright © 2020 by Devney Perry

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2662-3

ПЪРВА ГЛАВА

СКАРЛЕТ

„Обичах ви.“ Събудих се отведнъж, изправих се рязко в леглото с тих вик и литнала към сърцето ръка. То тупкаше в гърдите ми гръмовно като пистолетния изстрел в главата ми.

„Кошмар. Само кошмар.“ През деня при това. Разтърках очи, после огледах стаята.

Щорите от изкуствена материя не бяха с точния размер, дневната светлина минаваше между тях и черчето на прозореца и чертаеше широка пътека по чаршафите.

Всички те – долният чаршаф, калъфките на възглавниците и на юргана – бяха в патешкожълто, обсипано с розови, цикламени и бели маргаритки. Десенът сигурно е бил избран заради жизнерадостните си цветове, както и да прикрие жалкия вид на стаята. Уви, всички маргаритки на света не можеха да променят факта, че съм затворничка. Всички цветове на дъгата не можеха да маскират истината за положението, в което бях изпаднала.

Животът ми беше ад от самото начало и аз постоянно кацах от трън, та на глог.

Станах от леглото, зави ми се свят и стиснах очи. Главата ми кънтеше от недоспиване, недохранване и жаж-

да. Но не бях гладна. Не бях жадна. Насън ме преследваха кошмари, ужасни образи, които няха сили да преживея отново, затова вече десета нощ се опитвах да не спя. Сediaх в хола с прикрепеното ми ченге и гледах тъпо в стената.

Задрямването през деня също беше опасно, но по тъмно кошмарите ми се струваха още по-истински. Сигурно защото не бяха обикновени сънища. А реален спомен, който глупавият ми мозък прожектираше постоянно. Кръв. Смърт. Страх. Бяха по-страшни и от филм на ужасите.

Реалността умее да надцаква въображението.

Вонята на пицата, която последната ми униформена бавачка беше донесла за обяд, се промъкна под прага на вратата – процепът беше възголям. Догади ми се, но преглътнах стомашния сок, замъкнах се в банята и трепнах, зърнала отражението си в огледалото.

„Изглеждам ужасно.“

Ужасно, че и отгоре. Кожата ми сивееше. Тъмните кръгове под очите ми бяха толкова големи и плътни, че можеха да минат за синини от побой. Страните и устните ми бяха изгубили естествения си розов цвят.

Трябваше да хапна нещо. Трябваше да се наспя. Имах нужда ужасният кошмар да изчезне, но той ме намираше упорито, щом затворех очи, надвита от изтощението. Имах нужда да... Списъкът беше толкова дълъг, че можех да го рецитирам с часове, но всичко се свеждаше до едно – трябваше да се измъкна. Близко година тънех в море от грешки и много скоро щях да се удавя.

Време беше да се отправя към брега.

Наплисках се с вода да измия потта от кошмара. После зарових лице в единствената хавлиена кърпа – малък размер. И тя беше бродирана с тъпи маргаритки в дол-

ния край.

Метнах я настрани и се наведох към огледалото да разгледам долната си устна. Сцепеното почти беше заздравяло. Облизах с език леката подутина на мястото. Едва видимият белег скоро щеше да изчезне, но уви, същото не важеше за спомена. Защото помнех с пределна яснота как съм получила всеки оток, синина и белег от порязано.

Джеремая беше мъртъв, но аз винаги щях да помня как ме удари толкова силно, че ми сцепи устната.

Дано се пържи в ада.

Разкарах мислите за Джеремая, излязох от банята и навлякох суитшърт. Той беше част от трите комплекта дрехи, които притежавах, но предпочитах него и долниците, с което вървеше, защото тях ми ги беше дала сестра ми. Мисълта, че това са нейни дрехи, ми помагаше да забравя, че ги носех вечерта, когато Джеремая си пръсна мозъка.

Тези дрехи бяха единствената ми връзка с Пресли в момента. Те и обувките ми.

Започнах да спя с гуменките на краката. Така щеше да ми е по-лесно да избягам, не че имаше къде да отида. Бях в капан.

Стаята беше полупразна, единствените мебели бяха леглото и паянтово нощно шкафче. И другите стаи в тази ужасна къща бяха същите – с оскъдна мебелировка, функционална и грозна.

Това беше моят дом в обозримото бъдеще.

Моят затвор.

И за всичко беше виновен Джеремая. „Кучи син.“ Познавах майка му, така че ругатнята си беше съвсем на място. Ако не бяха гневът и негодуванието, щях да съм в ступор, затова се държах за яростта и само тя ме под-

хранваше, благодарение на нея още бях на крака въпреки продължителната липса на сън и храна. Преживяла бях много и една миниатюрна къща в Клифтън Фордж, Монтана, нямаше да ме тласне отвъд ръба. Същото важеше и за Джеремая.

Той нямаше право да ми прецаква живота, да ме удрия, а после да се самоубива и да ми завещава кошмари. Нямаше той да ме пречупи.

„Обичах ви.“

Това беше казал, преди куршумът да му пръсне мозъка. „Обичах ви.“ Дрън-дрън!

Баща ми ми казваше, че ме обича. Казваше го и на сестра ми. И на майка ми. А после ни пребиваше. Уж от любов.

Има ли един мъж на тази земя, който знае какво е да обичаш?

Джеремая също ми го беше казал, но признанието му в любов беше празно като обещанията му за бъдещето. Ако наистина ме обичаше, нямаше да ме държи в клубната сграда. Нямаше да ме удари, да нарани сестра ми и сега да тегля последствията от неговите лъжи.

Ако наистина ме е обичал, щеше да ме остави на мира.

Отворих широко вратата и миризмата на чесън и сирене ме удари в носа. Повдигна ми се. Дишах през уста и вървах по коридора към предната част на къщата.

Дежурният полицаи беше в хола, на един от двата фотьойла. Заел беше по-хубавия и гледаше съсредоточено телефона си.

Подминах го на път за кухнята, гуменките ми скърцаха по балатума.

– Подремна ли си? – попита той, докато отварях един шкаф.

– Да – излъгах аз, извадих стъклена чаша и си сипах вода от мивката.

Когато ме доведоха в тази тайна квартира, водата потече оранжева от крановете и дори сега, десет дни по-късно, още имаше вкус на ръжда.

Но въпреки това изпих водата до капка, после отидох при втория фотьойл, тръснах се отгоре му и пружините на облегалката се забиха в гърба ми. Мразех кафявата му тапицерия почти толкова, колкото мразех маргаритките. Макар че нито едно от двете не можеше да бие пълната ми ненавист към тази къща.

Дори телевизор нямаше. Ченгето от снощи беше донесло карти и двамата играхме с часове. Но ченгетата от дневната смяна не се сещаха да донесат нещо, с което да убиваме времето. Те си имаха телефони, връзка с външния свят.

А аз бях в капан. Никога не оставах сама. Винаги бях сама.

Днешното полицайче беше младо, тъмната му коса бе вчесана на път над дясната вежда. Имаше гнойна пъпка на брадичката, а тъмносинята му униформа – колосана риза с дълъг ръкав и панталони с ръб – едва ли беше прана повече от пет пъти. Значката му беше твърде лъскава, пистолетът – твърде нов. Но днес той щеше да ме защитава. Щеше да е едно от трите ченгета, които застъпваха на дневна смяна, за да се грижат за „безопасността“ ми.

– Как каза, че ти е името? – попитах аз.

Вече трудно ги различавах.

Той откъсна поглед от телефона си и се усмихна спечено.

– Нейтън.

– Нейтън – повторих аз и почуках с пръст по слепо-

очието си.

Нейтън, демонът на пеперонито, наденичките и чесъна. Така вече щях да го запомня.

Въздушните течения откъм отоплителните шахти разнасяха навсякъде миризмата на пицата, която кротуваше в кутията си на кухненския плот. Нейтън сигурно я е оставил за мен с мисълта, че съм гладна. „Благодаря, но не.“ Едно парче и чесънът щеше да блика от порите ми цяла седмица. Повдигаше ми се от вонята, накрая станах от фотьойла, преди да съм повърнала. Трябваше ми чист въздух.

Минах покрай сгъваемата маса и столовете в „трапезарията“ до кухнята и отидох при задната врата. Нейтън дори не забеляза къде отивам, докато плъзгащата се врата не изскърца.

– Хей! – скочи от стола си той. – Какви ги вършиш?

– Нищо, само да проветря.

Преди да съм повърнала. Не че имаше какво да повърна. По принцип не обичах пица, но след днес нямаше да хапна никога повече.

Нейтън се поколеба, измери ме два пъти с поглед от главата до петите.

Знам какво виждаше – кльошава дребна жена, превита под тежестта на емоционалния товар, който носи на костеливите си рамене. Жена, която цял живот се е борила и силите ѝ са на изчерпване.

– Не може ли да изляза в задния двор? – казах аз и го удостоих с най-добрата версия на измъчената си усмивка. – Има ограда, никой няма да ме види.

„Просто ме пусни да изляза.“ Моля. Върте се задушаваш и не само от миризмата, а и от грозните бежови стени, които ми напомняха с ужасния си цвят, че през последната година съм взела поредица от лоши решения.

И че съм тук единствено заради собствения си егоизъм.

– Моля те – прошепнах аз. – За пет минутки.

Той кимна накрая.

– Не се отдалечавай.

Небето тежеше от облаци, които филтрираха светлината, но аз въпреки това заслоних очи с ръка. После вдишах дълбоко студения зимен въздух и го задържах в дробовете си. От десет дни не бях излизала навън. Десет дни, които ми се струваха цяла вечност.

Снежинки се носеха към земята и ръсеха празния двор с поредния сантиметър в бяло. Коловете на високата ограда си имаха снежни шапчици. Също като къщата и дворът беше почти празен. Само един храст растеше в ъгъла, клонките – толкова тънки, че не задържаха снега. Извън това дворът беше празен, квадратен и равен.

Вляво от мен върхът на детска люлка в съседния двор стърчеше над оградата. Отдясно се виждаше цял комплект за игра с люлката и жълта пързалка като туба, чийто отвор ми се блещеше. Семейни домове. Дали съседите не се чудеха какво се случва в тази къща? Защо е толкова тиха и безжизнена? Или защо по три пъти на ден един полицаи си тръгва и друг идва на негово място?

Застъпващият офицер никога не паркираше пред къщата. Оставяха го с кола, която прибираще предшественика му. Докато вчерашната ми бавачка беше в тоалетната, надникнах през предния прозорец. Алеята не беше изрината, пред гаража беше паркиран червен пикап, целият покрит със сняг. Ако не броим пътечката от стъпки от улицата до входната врата, къщата изглеждаше напълно изоставена.

Съседите сигурно си мислеха, че това е една тъжна

и жалка къща, досущ като човека, който живее в нея. Прави бяха. Аз бях точно толкова нещастна, самотна и достойна за съжаление като ужасната къща. Стените ми се ронеха и когато останеше само купчинка кости и плът, никой нямаше да жали за изгубеното.

Дори Пресли.

„И за всичко съм си виновна аз.“

Пристъпих в двора и погледнах през рамо. Нейтън гледаше ли ме? Не, беше се върнал при фотъйола и телефона си. Направих още крачка, гуменката ми потъна в слоя пухкав сняг и изхрущя върху ледената коричка отдолу.

Двете крачки станаха петнайсет, стигнах до портата към задната уличка, бръснах с пръсти замръзналото резе и го отворих. Хвърлих последен поглед на къщата.

„Майната ѝ.“

Ако зад тази ограда ме чакаше поредният затвор, поне сама щях да си го избира.

Излязох, адреналинът се разля приятно по вените ми. Стоях на задната уличка и се оглеждах. Явно в този ден прибираха боклука, защото тясното платно беше задръстено от зелени кофи. Камионът от чистотата беше идвал, кофите бяха празни и оставени как да е. Избрах си най-широката дيريا от гуми в снега и тръгнах по нея, а краката ми се стоплиха моментално въпреки студа.

Дрехите на Пресли висяха около тънката ми снага. Увих се плътно в тъмнозеления суитшърт и вдигнах качулката над косата си, която се стелеше безжизнена по раменете ми. Не я бях подрязвала от години и краищата ѝ висяха до кръста ми. Бях навила ластика на долнището, така че да не се свлече от щръкналите ми тазови кости.

Леденият въздух щипеше страните ми, но поне нямаше грам вятър. Снежинките падаха бавно, покриваха света в бяло и ме замятаха с покоя си.

Клифтън Фордж, Монтана.

Този град го беше избрала сестра ми. Пресли винаги бе искала да живее в заспало градче и макар да бях тук отскоро, по всичко личеше, че е намерила търсеното. Планини се издигаха в далечината, гледката беше хубава накъдето и да се обърнеш. Подозирах обаче, че Пресли обича не толкова пейзажа, колкото хората тук.

Идвала бях в Клифтън Фордж веднъж миналото лято, много преди близначката ми да разбере, че съм в Монтана. Отбих се тук-там и навсякъде хората ме гледаха странно, чудеха се защо приличам толкова много на една от техните. Ако не беше разликата в дължината на косите ни, с Пресли си приличахме много и сега, както си бяхме приличали като малки.

Ако тя им беше казала, че има сестра близначка, може би хората щяха да съберат две и две. Но по всичко личеше, че съществуването ми е новина за всички – дори за най-близките ѝ хора. Не я винях, че ме е превърнала в тайна. На нейно място и аз щях да забравя за себе си.

Тя беше дошла тук да започне на чисто, да си създаде свой живот, и макар че донякъде ѝ завиждах, задето се е справила толкова добре, дълбоко в себе си се радвах, че си е намерила дом. Семейство.

И това семейство със сигурност се отнасяше с нея много по-добре от истинското ѝ семейство. От мен най-вече.

Завих в края на уличката, исках да се скрия от погледа, ако Нейтън тръгне да ме търси. Тротоарите бяха почистени, но новият снеговалеж ги беше поръсил с бяла

пелена и гуменките ми оставяха ясни следи.

Завих отново, вървах през квартала, покрай притихналите къщи. Нямаше никакво движение по улицата, никакви коли – сигурно защото хората бяха на работа. Беше работен ден, нали така? Петък? Изгубила бях представа за времето, безсънните нощи и скучните дни се сливаха в едно.

Вървах упорито напред, приятна мускулна болка сгорещи краката ми. Накрая видях по-натоварена улица и тръгнах натам. Ускорих крачка, стомахът ми изръмжа.

Гладна бях. За пръв път от дни бях гладна. Усмивка разтегна устните ми. Още миналата седмица е трябвало да избягам от тайната квартира.

Имах сто седемдесет и девет долара в джоба си. Не се разделях с парите и за минутка точно както не се разделях с обувките си. Само тези сто седемдесет и девет долара ми бяха останали от парите, които мама ми даде, преди да избягам от Чикаго, и оттогава постоянно ги държах у себе си, в джоб или нагънати в обувката.

След като хванах Джеремайя да ми бърка в портмонето, започнах да си крия парите. Още тогава е трябвало да се сетя, че той вече не е момчето от моята младост. Но не стана – дори липсващите двайсетачки, необяснимите изчезвания посред нощ, параноичното поведение и студенината не ми бяха подсказали колко ниско е паднал той.

Колко ниско сме паднали ние.

Стигнах до едно натоварено кръстовище и се огледах на всички страни, търсех ресторант или кафене. Погледът ми попадна върху една бакалия.

Пресякох с бърза крачка, навела глава. Усетих аромата на пържено пиле още от паркинга пред бакалията и

устата ми се напълни със слюнка. Изтупах снега от дрехите си, свалих си качулката. Прокарах пръсти през косата си да я среща, после я разделих на прав път, така че да пада покрай лицето ми и да го крие. Отражението ми в плъзгащите се врати на магазина показваше заруменили от студа страни.

„Е, пак е по-добре да приличам на удавен плъх, отколкото на труп.“

Влязох, посрещна ме вълна от топъл въздух. Взех една черна кошница от купчинката до вратите. След това последвах носа си към топлата витрина.

Жената зад щанда ме посрещна със заучена усмивка, макар да ме оглеждаше внимателно от кръста нагоре. На нейно място и аз бих се зяпала така. Деветмесечният престой в сградата на рокерски клуб не се беше отразил добре на външността ми.

– Какво си избрахте? – попита ме тя.

– Специалното обедно меню, моля. – Посочих залепеното на витрината меню, където пишеше пиле и пържени картопки за пет долара. – Две порции.

Тя кимна и се зае с поръчката ми. Сложи всичко в бяла кутия с капак, лепна стикера с цената отгоре и ми я подаде.

– Благодаря.

Продължих към сектора със свежи плодове и зеленчуци и си харесах една ябълка. Сложих я в кошницата си, после отидох при млечните продукти и взех малка бутилка шоколадово мляко.

Коремът ми къркореше на всяка крачка, а аз обикалях по пътеките между стелажите, гонена от истеричния глас на глада. Добавих в кошницата си бурканче кисели краставички, пакет кифлички от онези с мармалад, които с Пресли обичахме толкова много. Помня как

тормозехме мама за тях, когато ни водеше в магазина като деца.

Мама ги плащаше в брой, така че да не се появят на касовия бон, който баща ми преглеждаше щателно след работа. Той не одобряваше кифличките с мармалад. Не искаше мама да харчи парите му за ненужни според него неща.

Затова мама ни ги купуваше с дребната сума, която той ѝ отпускаше всяка седмица. Баща ни вярваше, че тя харчи двайсетачката за кафе, след като ни остави на училище, само че мама я харчеше за нас. Близалки или скрежина. Сладолед или кифлички с мармалад. С Пресли излапвахме лакомствата в колата и се съгласявахме без колебание да си изядем всичко на вечеря, така че баща ни да не заподозре, че сме яли забранени неща следобед.

Липсваше ми мама.

Липсваше ми сестра ми.

Пресли беше тук, някъде в Клифтън Фордж. И макар да имах телефон в джоба си – третото нещо, с което никога не се разделях, – още не бях готова да ѝ звънна. Първо трябваше да хапна нещо и да си върна силите.

Защото щяха да ми трябват.

За извинението, което ѝ дължах.

Задето ѝ съсипах сватбата. Задето доведох смъртта на прага ѝ. Задето не отговорих на нито едно от многобройните ѝ съобщения през последните десет години.

Защото мразех силата ѝ. Защото ѝ завиждах, че е намерила куража да си тръгне. Защото обвиних нея, макар аз да бях страхливката, която се уплаши в решителния момент.

Още един дълъг списък. Надявах се, че Пресли ще намери сили да ми прости.

Спрях пред стелаж с бисквитите. Чудех се какви да

си взема – със сметана или с шоколад, – когато по пътеката се чува стъпки. Не им обърнах внимание, реших, че е друг закадниял за захар клиент, и сложих и двата пакета с бисквити в кошницата си.

Извърнах се от рафтовете с намерение да тръгна към касата, когато налетях на стена.

– Какви точно ги вършиш?

Сериозният глас ми беше познат. Трепнах уплашено и вдигнах поглед – нагоре по широките гърди, в които се бях блъснала, покрай квадратната, гладко избръсната челюст и оттам до най-наситеносините очи, които бях виждала в живота си.

Веждите на Люк се бяха събрали над правия му нос. Вече бях забелязала идеалната симетрия на лицето му – преди десет дни, когато ме заведе в кабинета си и ме разпита за Джеремая.

Помня, че ми беше по-лесно да изучавам красивото лице на полицейския началник, вместо да преживея отново ужаса, на който бях станала свидетел преди броени часове.

Тъмната му коса беше къса и грижливо подстригана. Стойката му беше отлична – силна и авторитетна, с изтеглени назад рамене и юмруци на кръста над тесния ханш.

– Зададох ти въпрос – тросна се той.

Повдигнах леко кошницата си.

– Пазарувам.

– Ти си защитен свидетел.

– Тъй ли? – предизвиках го аз, после понечих да го забиколя и да продължа към касите.

Кошницата беше тежка, а и не бях в най-добрата си форма.

Но Люк се премести заедно с мен и отново ми пре-

пречи пътя.

– Нейтън се обади, че си избягала.

– Не съм бягала, уверявам те. Вървах си съвсем бавничко.

Право през задната врата.

Той стисна зъби и ме изгледа от глава до пети. Беше много по-висок от мен, поне метър и осемдесет и пет, и вече ми се схващаше вратът да му гледам смръщената физиономия. Но дори намръщен пак беше красив.

Не го бях виждала, откакто ме заведе в тайната квартира. Това беше през нощта, когато Джеремая се самоуби в къщата на сестра ми.

След изстрела някакъв непознат ме беше извлякъл от къщата. Не му беше лесно впрочем, защото аз се мятах като дива котка, ритах и пицях в опит да отида при Джеремая, но мъжът все пак успя някак да ме отдалечи от местопрестъплението. Сигурно е било от шока или някакъв пристъп на лудост, но в онзи момент бях убедена, че ако само ми дадат да докосна Джеремая, всичко изведнъж ще се оправи. Куршумът няма да го уцели, времето ще се върне назад.

Само че онзи мъж беше твърде силен и ме изнесе на студа в ледената мартенска вечер. А после се появи Люк. Застана пред мен горе-долу като сега и успя да отклони вниманието ми от преживения ужас.

Помня как зяпнах красивото му лице.

После той ме качи в пикапа си, настани ме на пътническото място и включи отоплението. Каза ми да не мърдам от там и да чакам. Може би тогава е трябвало да избягам, но също като днес нямах къде да отида.

След като направи каквото правят ченгетата, когато въоръжен човек държи две жени за заложници, а после сам отнема живота си, Люк ме откара в полицейско-

то управление, отведе ме в кабинета си и ми зададе куп въпроси.

Аз не отговорих на нито един. Вместо това забелязах, че иначе сините му очи имат тъмен пръстен по края, толкова тъмен, че напомня графита на току-що подострен молив. Изучавах формата на устата му, така сурова и сериозна, и се чудех как ли би изглеждала, ако началникът се усмихне. Концентрирала се бях върху адамовата му ябълка, която подскачаше при всяко преглъщане.

Оглеждах го съсредоточено и мълчах като пукал, докато той не вдигна ръце от мен и не отиде да разпитва другите.

Сигурно Пресли му е разказала за случилото се в къщата, защото след като висях още два часа самичка в кабинета му, Люк се върна и обяви, че за мен не било безопасно да се развявам по улиците. Животът ми бил в опасност и той щял да ме настани в тайна квартира като защитен свидетел.

Точно тогава проумях какво ми казва, и спрях да зяпам лицето му.

Не възразих, защото бях твърде изтощена и сащисана, за да споря. Но онова беше преди десет дни. Сега нещата стояха различно. Да, още бях уморена, но шокът от случилото се през последните девет месеца отслабваше. И определено предпочитях да поема риск, отколкото да се вирам дни наред в тъпата бежова стена.

– Ако обичаш – казах му аз и посочих към касите. – Гладна съм и искам да платя.

Той изръмжа и изправи гръб още малко. Наистина беше висок.

– Дай ми кошницата.

Друга жена сигурно би се огънала, но аз не намирах нищо страховито в Люк Роузън. Отлично знаех как из-

ДЕВНИ ПЕРИ

глеждат страшните мъже, и той определено не беше от тях.

– Мога и сама, благодаря. – Направих още крачка встрани, но той пак ме блокира. – Сериозно, ще се дръпнеш ли? Искам да ям, а после ще ида да намеря сестра си.

– Ще се върнеш в тайната квартира и ще те държим там под ключ.

Обзе ме ярост.

– Не!

– Да вървим, преди някой да те е видял. – Люк посегна към кошницата ми, но аз я дръпнах рязко и изръмжах. – Скарлет, ако се наложи, ще те метна на рамо, но пак ще те изведе от магазина, разбираш ли?

Отново се опитах да го заобиколя, но краката му бяха хем по-дълги от моите, хем по-бързи.

– Дръпни се!

– Дай ми кошницата.

– Дръпни се де!

Безсънните ноци и потисканата истерия си казаха своето и думите ми проехтяха пискливо из магазина. Вик на жена, която твърде дълго е била в капан.

Люк погледна над главата ми. Мъж и жена стояха в другия край на пътеката и ни зяпаха.

– По дяволите, Скарлет – каза той, снишил глас. – Просто остави кошницата и да вървим. Привличаш внимание.

Изобщо не ми пукаше. Грам.

– Щом няма да се махнеш от пътя ми, просто ще заобиколя. – Направих кръгом и понечих да тръгна в обратната посока с безценната си кошница, и точно тогава осъзнах, че вече не усещам тежестта ѝ. Люк ми я беше взел, преди да съм стиснала здраво дръжките.

А после светът се завъртя. Подът, таваните, всичко се

обърна надолу с главата.

Явно съм припаднала.

Не, не беше това.

Носеха ме. Мъкнеха ме като чувал с картофи! Люк беше изпълнил заплахата си, а аз го бях подценила. Беше ме предупредил какво ще направи, и точно това правеше сега. Преметнал ме беше през рамо, а главата ми висеше на гърба му.

Вървеше, а рамото му се забиваше в корема ми. Вдигнах лице и магнах косата от очите си. Кошницата ми с храна си стоеше там, където стоях аз допреди малко. Пилето ми с картопки, кифличките ми, бисквитите и шоколадовото мляко. Все по-малки с всяка крачка, която правеше Люк.

– Пусни ме.

Никаква реакция. Вървеше си и толкоз.

– Пусни ме! – регнах аз.

Пак нищо.

Вдигнах ръка високо над главата си. Косата постоянно падаше в очите ми, но това не ми попречи да впрегна цялата си сила. Замахнах с юмрук към кръста на Люк. Обаче явно съм се прицелила зле, защото не уцелих кръста му. Не, юмрукът ми отскочи от стегнатия му задник.

Люк не трепна дори.

– Обещах на Пресли да те опазя.

И без да каже друго, без да спре и за миг, той ме изнесе от магазина и продължи през снега.

Явно щях да се върна при маргаритките – волю-неволю.

Стигнала бях абсолютното дъно.

ДРУГИ КНИГИ ОТ ДЕВНИ ПЕРИ

Поредицата ЛАРК КОУВ

Неуверена

Незабележима

Наранени

Неразбрана

Поредицата ТЕНЕКИЕНИ НОМАДИ

Кралят на номадите

Мрачен рицар

Каменна принцеса

Благороден принц